

Arrest

nr. 185 909 van 26 april 2017
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

X, verzoekster (RvV X, CG nummer X) en X, verzoeker (RvV X, CG nummer X) hebben samen een relatie en een dochter. Verder beroepen zij zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen grotendeels op dezelfde asielmotieven.

Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van X. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn afkomstig van Kibera, Nairobi.

*Op 26 mei 2008 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 15 december 2009 omdat geen geloof werd gehecht aan uw asielaanvraag. Op 23 december 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd bevestigd bij arrest (arrestnr. X) van 20 april 2010. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.*

*Op 12 juli 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 12 juli 2010. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.*

*Op 4 mei 2016 diende u een **derde asielaanvraag** in. U herhaalt de vrees dat u zelf zou besneden worden in Kenya omdat uw moeder lid en besnijdster was van de Mungiki maar u weigerde te besnijden. U voegt hier echter aan toe dat u intussen een relatie heeft met (X.) (O.V. nr. X - C.G. nr. X) en op 24 november 2009 te Torhout beviel van zijn dochter. X was in Kenya ook lid van de Mungiki en u vreest geviseerd te worden nu jullie zich verzetten tegen de besnijdenis van jullie dochter, wat tegen de Kikuyu-tradities is. U vreest dan ook dat zowel u als uw dochter door de Mungiki gedwongen zullen besneden worden bij terugkeer naar Kenya. U werd in 2016 lid van GAMS, een organisatie in België die zich verzet tegen vrouwenbesnijdenis. In maart 2016 kreeg u enkele sms'en waarin u bedreigd werd vanop een Kenyaanse telefoonnummer omdat ze zagen dat u lid bent van een groep die tegen FGM is.*

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de vrees voor besnijdenis die u voor zichzelf inroept, kan worden opgemerkt dat u deze vrees ook reeds aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag en dat hierop zowel door het CGVS als door de RVV in hun respectievelijke beslissing en arrest grondig werd ingegaan. Zowel het CGVS als de RVV oordeelden dat uw asielaanvraag aangaande uw vrees voor de Mungiki en uw daaraan verbonden vrees voor besnijdenis, ongeloofwaardig waren.

Uit uw diverse verklaringen aangaande uw eerste asielaanvraag (verklaringen DVZ, verklaringen CGVS, verzoekschrift beroep) bleek overigens ook dat uw verklaringen over wat er gebeurde met uw moeder totaal inconsistent, tegenstrijdig en ongeloofwaardig waren. Het arrest van de RVV stelt dan ook: "4.5.1. Verzoekster is er ten slotte ook "honderd procent zeker van dat haar moeder gedood werd door de Mungiki en overleden is. Zij hoorde haar schreeuwen voor haar leven en kent de meedogenloosheid van de Mungiki. Het had dan ook geen enkele zin om nog verder te informeren naar de toestand van haar moeder. Bovendien vernam zij via geruchten in Nairobi dat "de vrouw die in Kibera de lokale drank 'muratina' verkocht, gedood werd en begraven werd op het publieke kerkhof". Als alcoholverkoopster was de moeder van verzoekster tot ver buiten Kibera gekend." Deze toelichting is echter opnieuw strijdig met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "Ik denk dat ze gedood is" (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.7) en "Wanneer is ze begraven? Ik weet het niet (...) Waar is ze begraven? Ik heb geen idee" (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.2). Indien verzoeksters moeder inderdaad vermoord werd, kan verwacht worden dat deze moord bekend is en de moeder begraven werd. Verzoekster beperkt zich tot louter ongestaafde beweringen die overigens onderling strijdig zijn."

Uw huidige verklaringen, met name dat u nu in België een Kenyaanse leerde kennen die op vakantie ging naar Kenya en aan wie u vroeg om in Kenya te gaan vragen naar uw moeder, wat er gebeurde sinds u vertrok, is dan ook allesbehalve aannemelijk. Uw advocaat vermeldde immers in uw beroepsschrift dat uw moeder voor uw ogen werd vermoord (zie beroepsschrift dd. 22/12/2009 in het kader van uw eerste asielaanvraag). Bovenstaande elementen die de RVV in haar arrest aanhaalt tonen aan dat uw verklaringen omtrent uw moeder niet aannemelijk waren. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u ook in 2008 en in 2010 reeds contact had met personen die terugkeerden naar Kenya en aan wie u wel vroeg om uw geboorteakte en identiteitskaart mee te brengen maar nergens blijkt dat u toen aan die personen ook vroeg om te polsen naar de situatie van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, 1e AA, dd. 18/3/2009, p.4, verklaring DVZ, 2e AA, dd. 12/7/2010, nr.36). Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u nu, in 2016, 8 jaar na uw vertrek uit Kenya, plots iemand zou gevraagd hebben om informatie te bekomen over uw al dan niet overleden moeder. Bijgevolg kan

ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring over hoe u bedreigingen uit Kenya zou hebben ontvangen via sms. U linkt immers de ontvangst van deze bedreigingen aan het gegeven dat u uw telefoonnummer zou hebben bezorgd aan de persoon die voor u informatie over uw moeder diende te verzamelen (zie gehoor CGVS, dd. 7/10/2016, p. 3).

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u er tijdens uw gehoor door de DVZ geen idee van had hoe men aan het telefoonnummer kwam (zie verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15), terwijl jullie beiden, zowel u als uw partner, voor het CGVS plots de link leggen met de dame die op vakantie ging naar Kenya. Gevraagd hoeveel sms'en er kwamen, verklaarde u dat het er 4 waren (zie gehoor CGVS, p. 5). In het attest van aangifte (dd. 27/3/2016) staat echter dat het slechts twee sms-berichten betreft. U verklaarde bovendien dat u na de aangifte bij de politie geen sms'en meer kreeg. Ten slotte kan erop gewezen worden dat noch aan uw verklaringen betreffende de Mungiki, noch aan die van uw partner, enig geloof kan worden gehecht. Dergelijke sms-berichten kunnen door eender wie, eventueel gesolliciteerd, verstuurd worden. De ware toedracht of bedoelingen blijken allerm minst uit de afdrucken van deze berichten die u voorlegt. Het feit dat jullie aangifte deden van deze berichten maakt hen ook niet geloofwaardiger aangezien een aangifte niet impliceert dat een feit ook daadwerkelijk heeft plaatsgevonden of dat de ware toedracht duidelijk is. Gezien bovenstaande motivering betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en deze van uw partner, kunnen de afdrucken van deze sms'en en de aangifte ervan bovenstaande motivering niet wijzigen.

Wat betreft uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter kan ten eerste worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en een medisch attest dat u voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt dat u zelf geen besnijdenis onderging. Verder kan worden opgemerkt dat u de vrees voor besnijdenis van uw dochter reeds aanhaalde tijdens uw tweede asielaanvraag, dat de DVZ hierin een beslissing tot weigering tot in overwegingname nam (dd. 12/7/2010) en dat u tegen deze beslissing niet in beroep ging. U haalde toen aan dat uw dochter zal besneden worden door de Mungiki omdat de vader van uw dochter een **gedwongen** lid was van de groepering en jullie dochter dus alle rituelen van de Mungiki zal moeten ondergaan (zie verklaring DVZ, nr.36). Uit de verklaringen die de vader van uw dochter aflegde voor het CGVS blijkt echter allerm minst dat hij **gedwongen** werd lid te worden van de Mungiki. In het begin van het gehoor haalt de vader van uw dochter inderdaad wel aan dat hij gedwongen werd, maar in de loop van het gehoor blijkt dit toch allerm minst het geval geweest te zijn. Immers, gevraagd waarom hij zich aansloot bij de Mungiki, antwoordde X : "Omdat ze mij jobaanbiedingen konden geven en als je je werk deed kreeg je geld en ik kon niet als enige eruit blijven en ze beloofden goeie dingen zoals jobkansen...". X maakt ook melding van groepsdruk, maar ook dat het in het begin leuk was. Bovendien verklaarde X dat zijn vader het hem sterk afraaide om toe te treden tot de Mungiki, maar dat X hier niet naar wou luisteren omdat hij geld wou verdienen (zie gehoor CGVS (.) X (G.), dd. 7/10/2016, p. 3, 5, 8). Dit doet reeds twijfels rijzen bij de daadwerkelijke toetreding van X tot de Mungiki.

Er kan bovendien worden opgemerkt dat uw dochter reeds geboren was en u dus reeds een relatie had met X op het moment dat uw beroepsschrift tegen de beslissing van uw eerste asielaanvraag werd opgesteld (dd. 22/12/2009). Nergens in dat beroepsschrift wordt echter melding gemaakt van het problematische karakter van uw relatie met X bij een eventuele terugkeer naar Kenya. Dat u toen niet dacht aan mogelijke gevolgen tast verder de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen aan.

Er kan bovendien verwezen worden naar de beslissing van uw partner, waaruit blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn lidmaatschap van de Mungiki. De beslissing stelt dienaangaande immers het volgende :

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw lidmaatschap van de Mungiki en de daaruit voortkomende problemen die u aanhaalt.

Zo verklaarde u tijdens onderhavige asielaanvraag voor de DVZ dat u van u 8 jaar **tot mei 2008** in Mathare North (Nairobi) woonde (zie verklaring meervoudige asielaanvraag dd. 10/5/2016, nr. 10). Tijdens uw gehoor voor het CGVS **gevraagd of u ooit asiel vroeg in een ander land, ontkende u dit** (zie gehoor CGVS, dd. 7/10/2016, p.4). U echter aan het einde van het gehoor voor het CGVS gevraagd of u in 2005 in Duitsland was, bevestigde u dit. U verklaarde bovendien **sinds 2005 niet meer te zijn teruggekeerd naar Kenya** en dus sinds 2005 in Europa te zijn (zie gehoor CGVS, p. 11). U geconfronteerd met de informatie dat u in Duitsland verklaarde Soedanees te zijn, bevestigde u dit en verklaarde u dat u niet wilde dat ze uw achtergrond kenden in Duitsland omdat u zichzelf wou beschermen indien u zou moeten terugkeren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat u **in Duitsland wel degelijk asiel vroeg**.

Dat u zich in Duitsland diende voor te doen als een Soedanees staatsburger en dus oordeelde dat uw situatie in Kenya niet problematisch was om met uw echte nationaliteit asiel te vragen, tast reeds de ernst en geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas, dat zich situeert in de periode dat u zich in Duitsland bevond, aan. U verklaarde trouwens voor de DVZ in 2008, ten tijde van uw eerste asielaanvraag in België, **wel te zijn teruggekeerd naar Kenya** (zie document 'terugnameverzoek', dd. 5/6/2008, nrs. 13, 14, 15). U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag dat u in 2005 naar Duitsland

gegaan was om er uw hartproblemen te laten behandelen maar dat, toen bleek dat u niet over de nodige verzekering beschikte, u daarom terugkeerde naar Kenya. Nu verklaart u dat u naar Duitsland ging om er de paus te zien (zie gehoor CGVS, p. 11).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u reeds poogde de Belgische en Duitse asielinstanties om de tuin te leiden en dat u meerdere leugenachtige verklaringen aflegde tijdens uw opeenvolgende asielpcedures. Deze leugenachtige verklaringen tasten trouwens ook de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen, die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag grondig aan aangezien u tijdens uw huidige asielaanvraag voor de DVZ verklaarde dat u op aanraden van uw vader besloot weg te lopen van de sekte (Mungiki) in 2008 (zie verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15). Ook in een brief ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag (opgesteld dd. 20/2/2016) vermeldt u dat u **begin mei 2008 naar Europa kwam**. Aangezien u voor het CGVS verklaarde na 2005 niet meer te zijn teruggekeerd naar Kenya komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hier ernstig in het gedrang.

Verder verklaarde u aan het begin van het gehoor voor het CGVS dat u gedwongen werd om zich aan te sluiten bij de Mungiki, maar in de loop van het gehoor blijkt dit toch allerm minst het geval geweest te zijn. Immers, gevraagd waarom u zich aansloot bij de Mungiki, antwoordde u : "Omdat ze mij jobaanbiedingen konden geven en als je je werk deed kreeg je geld en ik kon niet als enige eruit blijven en ze beloofden goeie dingen zoals jobkansen...". U maakt ook melding van groepsdruk, maar ook dat het in het begin leuk was. Bovendien verklaarde u dat uw vader het u sterk afraadde om toe te treden tot de Mungiki, maar dat u hier niet naar wou luisteren omdat u geld wou verdienen (zie gehoor CGVS, dd. 7/10/2016, p. 3, 5, 8). Dit doet verdere twijfels rijzen bij uw daadwerkelijke toetreding tot de Mungiki.

Ook over de reden waarom u de sekte wou verlaten zijn uw verklaringen niet consistent. Voor de DVZ verklaarde u dat u niet meer achter de idealen stond (zie verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u de sekte wou verlaten omdat u jobs moest doen in regio's waar u niet heen wou en omwille van uw gezondheid (zie gehoor CGVS, p. 8).

Verder kan nog worden opgemerkt dat u voor het CGVS verklaarde dat uw vader eveneens lid is geweest van de Mungiki, weliswaar lang geleden. U bent er echter niet van op de hoogte hoe uw vader, die u trouwens afraadde de Mungiki te vervoegen, erin geslaagd is uit de sekte te stappen (zie gehoor CGVS, p. 5, 9). U verklaart nochtans nog steeds contact te hebben met uw vader die zich in Kenya bevindt (zie gehoor CGVS, p. 7). Dat uw vader de sekte reeds geruime tijd geleden verliet is geen verschoningsgrond voor uw onwetendheid. Immers, indien u werkelijk wou ontsnappen aan de Mungiki mocht van u verwacht worden dat u uw vader, die trouwens een 'elder' en dus raadgever is in uw gemeenschap, hierover zou aanspreken en dat hij u hiermee zou willen helpen.

Ook de bedreigingen die u aanhaalt toen u afstand wou nemen van de sekte, lijken allerm minst overeen te komen met de informatie die u zelf voorlegt over problemen die ex-leden van de Mungiki zouden hebben. De informatie maakt immers gewag van moord uit wraak en ernstige pesterijen. U haalt aan dat, tijdens voetbalwedstrijden, mensen zeiden 'kijk dat zijn de mensen die het niet willen doen, je zal wel zien.', 'ah, jullie doen alsof jullie bij de gemeenschap zijn.' (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde zelfs t-shirts van het (katholieke) Youth Forum gedragen te hebben, waardoor de Mungiki konden zien dat u hen niet meer steunde (zie gehoor CGVS, p. 9). Het is niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou lopen indien u werkelijk riskeerde vermoord te worden door de Mungiki.

Wanneer u geconfronteerd wordt met de mensenrechtenschendingen van de Mungiki verklaart u dat jullie niet wilden doden, dat de Mungiki niet zo gewelddadig zijn (zie gehoor CGVS, p. 9), een toch wel opmerkelijke uitspraak gezien de informatie die u zelf voorlegt, de vrees die u verklaart te koesteren voor de Mungiki en het asielrelaas van uw partner die nochtans tijdens haar eerste asielaanvraag beweerde dat haar moeder door de Mungiki om het leven werd gebracht en zij zelf voor het geweld van de Mungiki is gevlucht (zie meerdere verklaringen (W.) X (W.)).

Gelet op al deze elementen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen - al dan niet gedwongen - lid te zijn geweest van de Mungiki in Kenya."

Verder kan nog worden vastgesteld dat u verklaart met niemand contact te hebben in Kenya en sinds 2008 niet meer te zijn teruggekeerd naar Kenya (zie gehoor CGVS, p. 2, 4). U haalt bijgevolg, buiten de bedreigingen via sms, die hierboven reeds in vraag werden gesteld, geen actuele, nieuwe elementen aan die duiden op een mogelijk probleem in Kenya, al dan niet met de Mungiki. Ook X verklaart tijdens zijn gehoor geen contact meer te hebben met leden van de Mungiki sinds 2006-2007 (zie gehoor CGVS X, p. 12). Ook hij haalt, buiten de bedreigingen per sms geen actuele, nieuwe elementen aan de wijzen op een mogelijk probleem in Kenya.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde verder nog enkele algemene rapporten voor betreffende de algemene situatie in Kenya en betreffende de Mungiki. U slaagt er echter niet in deze rapporten op uzelf toe te passen in een

persoonlijk, geloofwaardig asielrelaas. U legt ook lidkaarten en andere attesten van GAMS neer. Uw activisme voor deze organisatie wordt hier echter niet betwist, maar impliceert evenmin dat u in Kenya problemen zou kennen. Hetzelfde geldt voor het verslag van de ontmoeting met Fons Duchateau in Antwerpen. De brief van uw advocaat lijst nog enkele elementen aangaande uw asielaanvraag op maar voegt er verder niets aan toe. De foto's van de sms'en en het attest van aangifte werden hierboven reeds besproken. De foto's waarop uw partner een litteken toont aan zijn arm, dat afkomstig zou zijn van een initiatie bij de Mungiki, wijzigen hetgeen hierboven werd gesteld evenmin, aangezien hij niet aannemelijk maakt lid geweest te zijn van de Mungiki en de oorzaak van dit litteken nergens uit blijkt. Uw partner legt bovendien nog een brief neer waarin hij ook jullie problemen nog eens oplijst, die echter evenmin bovenstaande motivering weet te wijzigen. Vervolgens legt u attesten voor waaruit blijkt dat noch uw dochter, noch u besneden zijn. Ook dit werd hierboven niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van X (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn, afkomstig van Mathare North, Nairobi. Op 26 mei 2008 diende u een eerste asielaanvraag in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (transfert Dublin) werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 22 juli 2008. Immers, uit een hit eurodac bleek dat u op 6 september 2005 een asielaanvraag had ingediend in Duitsland onder de naam X, van Soedanese nationaliteit. U verklaarde tevens dat u legaal naar Duitsland reisde met een visum in uw paspoort.

Op 4 mei 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart tijdens uw tweede asielaanvraag dat u zich op 13-jarige leeftijd, onder groepsdruk en omwille van de jobaanbiedingen, bij de Mungiki, een traditionele sekte van de Kikuyu-etnie, voegde. Als lid van de Mungiki diende u voor hen jobs uit te oefenen waarvoor u dan betaald werd. Zo moest u onder andere controle uitoefenen op de 'matatu's' (busjes van het 'openbaar vervoer'). U nam ook deel aan veiligheidspatrouilles 's nachts in de wijken. In 2004-2005 wou u de Mungiki verlaten omdat u jobs kreeg die u niet graag deed, u moest naar regio's waar u niet heen wou en ook omwille van uw gezondheid, waardoor het voor u moeilijk werd om tabak te roken, iets wat hoorde bij het Mungiki-lidmaatschap. Sinds 2002 was de sekte in Kenya ook verboden omdat ze meer en meer een criminele bende werd. U had op 18-jarige leeftijd echter een eed afgelegd waarin u beloofde dat u bereid zou zijn te sterven indien u de geheimen van de sekte zou verraden of indien u de tradities zou verloochenen. Daarom deed u alsof de sekte nog op u beroep kon doen, maar tegelijk nam u afstand en begon u te werken voor een christelijke organisatie van een lokale pastoor. Vervolgens verliet u in 2005 Kenya en ging u naar Duitsland om er deel te nemen aan een bijeenkomst met de paus. U keerde niet meer terug naar Kenya sindsdien.

In 2008 kwam u naar België waar u een relatie begon met X (O.V. nr. X - C.G. nr. X) met wie u ondertussen een dochter heeft. U vreest bij terugkeer naar Kenya dat uw dochter gedwongen zou besneden worden door de Mungiki, die voor besnijdenis zijn. U werd in april 2016 ook lid van GAMS, een organisatie in België die strijdt tegen vrouwenbesnijdenis. Omwille van uw activisme tegen FGM vreest u eveneens door de Mungiki vervolgd te zullen worden. Begin 2016 ontving uw partner X enkele sms'en met bedreigingen vanwege een Kenyaans telefoonnummer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw lidmaatschap van de Mungiki en de daaruit voortkomende problemen die u aanhaalt.

Zo verklaarde u tijdens onderhavige asielaanvraag voor de DVZ dat u van uw 8 jaar **tot mei 2008** in Mathare North (Nairobi) woonde (zie verklaring meervoudige asielaanvraag dd. 10/5/2016, nr. 10). Tijdens uw gehoor voor het CGVS **gevraagd of u ooit asiel vroeg in een ander land, ontkende u dit** (zie gehoor CGVS, dd. 7/10/2016, p.4). U echter aan het einde van het gehoor voor het CGVS gevraagd of u in 2005 in Duitsland was, bevestigde u dit. U verklaarde bovendien **sinds 2005 niet meer te zijn teruggekeerd naar Kenya** en dus sinds 2005 in Europa te zijn (zie gehoor CGVS, p. 11). U geconfronteerd met de informatie dat u in Duitsland verklaarde Soedanees te zijn, bevestigde u dit en

verklaarde u dat u niet wilde dat ze uw achtergrond kenden in Duitsland omdat u zichzelf wou beschermen indien u zou moeten terugkeren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat u **in Duitsland wel degelijk asiel vroeg**.

Dat u zich in Duitsland diende voor te doen als een Soedanees staatsburger en dus oordeelde dat uw situatie in Kenya niet problematisch was, om met uw echte nationaliteit asiel te vragen, tast reeds de ernst en geloofwaardigheid van uw huidige asielaanvraag, dat zich situeert in de periode dat u zich in Duitsland bevond, aan. U verklaarde trouwens voor de DVZ in 2008, ten tijde van uw eerste asielaanvraag in België, **wel te zijn teruggekeerd naar Kenya** (zie document 'terugnameverzoek', dd. 5/6/2008, nrs. 13, 14, 15). U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag dat u in 2005 naar Duitsland gegaan was om er uw hartproblemen te laten behandelen maar dat, toen bleek dat u niet over de nodige verzekering beschikte, u daarom terugkeerde naar Kenya. Nu verklaart u dat u naar Duitsland ging om er de paus te zien (zie gehoor CGVS, p. 11).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u reeds poogde de Belgische en Duitse asielinstanties om de tuin te leiden en dat u meerdere leugenachtige verklaringen aflegde tijdens uw opeenvolgende asielpcedures. Deze leugenachtige verklaringen tasten trouwens ook de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen, die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag grondig aan aangezien u tijdens uw huidige asielaanvraag voor de DVZ verklaarde dat u op aanraden van uw vader besloot weg te lopen van de sekte (Mungiki) **in 2008** (zie verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15). Ook in een brief ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag (opgesteld dd. 20/2/2016) vermeldt u dat u **begin mei 2008 naar Europa kwam**. Aangezien u voor het CGVS verklaarde na 2005 niet meer te zijn teruggekeerd naar Kenya komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hier ernstig in het gedrang.

Verder verklaarde u aan het begin van het gehoor voor het CGVS dat u gedwongen werd om u aan te sluiten bij de Mungiki, maar in de loop van het gehoor blijkt dit toch allerminst het geval geweest te zijn. Immers, gevraagd waarom u zich aansloot bij de Mungiki, antwoordde u : "Omdat ze mij jobaanbiedingen konden geven en als je je werk deed kreeg je geld en ik kon niet als enige eruit blijven en ze beloofden goeie dingen zoals jobkansen...". U maakt ook melding van groepsdruk, maar ook dat het in het begin leuk was. Bovendien verklaarde u dat uw vader het u sterk afraadde om toe te treden tot de Mungiki, maar dat u hier niet naar wou luisteren omdat u geld wou verdienen (zie gehoor CGVS, dd. 7/10/2016, p. 3, 5, 8). Dit doet verdere twijfels rijzen bij uw daadwerkelijke toetreding tot de Mungiki.

Ook over de reden waarom u de sekte wou verlaten zijn uw verklaringen niet consistent. Voor de DVZ verklaarde u dat u niet meer achter de idealen stond (zie verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u de sekte wou verlaten omdat u jobs moest doen in regio's waar u niet heen wou en omwille van uw gezondheid (zie gehoor CGVS, p. 8).

Verder kan nog worden opgemerkt dat u voor het CGVS verklaarde dat uw vader eveneens lid is geweest van de Mungiki, weliswaar lang geleden. U bent er echter niet van op de hoogte hoe uw vader, die u trouwens afraadde de Mungiki te vervoegen, erin geslaagd is uit de sekte te stappen (zie gehoor CGVS, p. 5, 9). U verklaart nochtans nog steeds contact te hebben met uw vader die zich in Kenya bevindt (zie gehoor CGVS, p. 7). Dat uw vader de sekte reeds geruime tijd geleden verliet is geen verschoningsgrond voor uw onwetendheid. Immers, indien u werkelijk wou ontsnappen aan de Mungiki mocht van u verwacht worden dat u uw vader, die trouwens een 'elder' en dus raadgever is in uw gemeenschap, hierover zou aanspreken en dat hij u hiermee zou willen helpen.

Ook de bedreigingen die u aanhaalt toen u afstand wou nemen van de sekte, lijken allerminst overeen te komen met de informatie die u zelf voorlegt over problemen die ex-leden van de Mungiki zouden hebben. De informatie maakt immers gewag van moord uit wraak en ernstige pesterijen. U haalt aan dat, tijdens voetbalwedstrijden, mensen zeiden 'kijk dat zijn de mensen die het niet willen doen, je zal wel zien.', 'ah, jullie doen alsof jullie bij de gemeenschap zijn.' (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde zelfs t-shirts van het (katholieke) Youth Forum gedragen te hebben, waardoor de Mungiki konden zien dat u hen niet meer steunde (zie gehoor CGVS, p. 9). Het is niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou lopen indien u werkelijk riskeerde vermoord te worden door de Mungiki.

Wanneer u geconfronteerd wordt met de mensenrechtenschendingen van de Mungiki, verklaart u dat jullie niet wilden doden, dat de Mungiki niet zo gewelddadig zijn (zie gehoor CGVS, p. 9), een toch wel opmerkelijke uitspraak gezien de informatie die u zelf voorlegt, de vrees die u verklaart te koesteren voor de Mungiki en het asielaanvraag van uw partner die nochtans tijdens haar eerste asielaanvraag beweerde dat haar moeder door de Mungiki om het leven werd gebracht en zij zelf voor het geweld van de Mungiki is gevlucht (zie meerdere verklaringen (W.) X (W.)).

Gelet op al deze elementen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen - al dan niet gedwongen - lid te zijn geweest van de Mungiki in Kenya".

Wat betreft uw vrees dat uw dochter gedwongen zou besneden worden door de Mungiki dient te worden opgemerkt dat deze vrees voortvloeit uit uw bewering lid geweest te zijn van de Mungiki, iets wat hierboven als niet geloofwaardig werd beoordeeld. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw dochter gedwongen zou besneden worden. Zowel u als uw partner verklaren

tegen besnijdenis te zijn en jullie engageerden zich bij GAMS. U verklaart bovendien dat niemand in uw familie uw dochter wil besnijden (zie gehoor CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde uw partner tijdens haar eerste asielaanvraag dat de meisjes van jullie stam niet meer worden besneden, tenzij op het platteland (zie gehoor X dd. 18/3/2009, p. 6). Jullie zijn beiden echter afkomstig van de regio Nairobi.

Wat betreft de bedreigingen via sms die uw partner in België zou ontvangen hebben vanwege een Kenyaans telefoonnummer kan het volgende worden opgemerkt : Vooreerst kan verwezen worden naar de beslissing van uw partner waarin gesteld wordt : "Uw huidige verklaringen, met name dat u nu in België een Kenyaanse leerde kennen die op vakantie ging naar Kenya en aan wie u vroeg om in Kenya te gaan vragen naar uw moeder, wat er gebeurde sinds u vertrok, is dan ook allesbehalve aannemelijk. Uw advocaat vermeldde immers in uw beroepsschrift dat uw moeder voor uw ogen werd vermoord (zie beroepsschrift dd. 22/12/2009 in het kader van uw eerste asielaanvraag). Bovenstaande elementen die de RVV in haar arrest aanhaalt tonen aan dat uw verklaringen omtrent uw moeder niet aannemelijk waren. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u ook in 2008 en in 2010 reeds contact had met personen die terugkeerden naar Kenya en aan wie u wel vroeg om uw geboorteakte en identiteitskaart mee te brengen maar nergens blijkt dat u toen aan die personen ook vroeg om te polsen naar de situatie van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, 1e AA, dd. 18/3/2009, p.4, verklaring DVZ, 2e AA, dd. 12/7/2010, nr.36). Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u nu, in 2016, 8 jaar na uw vertrek uit Kenya, plots iemand zou gevraagd hebben om informatie te bekomen over uw al dan niet overleden moeder. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring over hoe u bedreigingen uit Kenya zou hebben ontvangen via sms. U linkt immers de ontvangst van deze bedreigingen aan het gegeven dat u uw telefoonnummer zou hebben gegeven aan de persoon die voor u informatie over uw moeder diende te verzamelen (zie gehoor CGVS, dd. 7/10/2016, p. 3)."

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u er tijdens uw gehoor door de DVZ geen idee van had hoe men aan het telefoonnummer kwam (zie verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15), terwijl jullie beiden voor het CGVS plots de link leggen met de dame die op vakantie ging naar Kenya. Gevraagd aan uw partner hoeveel sms'en er kwamen, verklaarde ze dat het er 4 waren (zie gehoor CGVS (W.) X (W.), p. 5). In het attest van aangifte (dd. 27/3/2016) staat echter dat het slechts twee sms-berichten betreft. Uw partner verklaarde bovendien dat ze na de aangifte bij de politie geen sms'en meer kreeg. Ten slotte kan erop gewezen worden dat noch aan uw verklaringen betreffende de Mungiki, noch aan die van uw partner, enig geloof kan worden gehecht. Dergelijke sms-berichten kunnen door eender wie, eventueel gesolliciteerd, verstuurd worden. De ware toedracht of bedoelingen blijken allerminst uit de afdrukken van deze berichten die u voorlegt. Het feit dat jullie aangifte deden van deze berichten maakt hen ook niet geloofwaardiger aangezien een aangifte niet impliceert dat een feit ook daadwerkelijk heeft plaatsgevonden of dat de ware toedracht duidelijk is. Gezien bovenstaande motivering betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en deze van uw partner, kunnen de afdrukken van deze sms'en en de aangifte ervan bovenstaande motivering niet wijzigen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde verder nog enkele algemene rapporten voor betreffende de algemene situatie in Kenya en betreffende de Mungiki. U slaagt er echter niet in deze rapporten op uzelf toe te passen in een persoonlijk, geloofwaardig asielrelaas. U legt ook lidkaarten en andere attesten van GAMS neer. Uw activisme voor deze organisatie wordt hier echter niet betwist, maar impliceert evenmin dat u in Kenya problemen zou kennen. Hetzelfde geldt voor het verslag van de ontmoeting met X in Antwerpen. De brief van uw advocaat lijst nog enkele elementen aangaande uw asielaanvraag op maar voegt er verder niets aan toe. De foto's van de sms'en en het attest van aangifte werden hierboven reeds besproken. De foto's waarop u een litteken toont aan uw arm, dat afkomstig zou zijn van een initiatie bij de Mungiki, wijzigen hetgeen hierboven werd gesteld evenmin, aangezien u niet aannemelijk maakt lid geweest te zijn van de Mungiki en de oorzaak van dit litteken nergens uit blijkt. U legt bovendien nog een brief neer waarin u ook uw problemen nog eens oplijst, die echter evenmin bovenstaande motivering weet te wijzigen. Vervolgens legt u attesten voor waaruit blijkt dat noch uw dochter, noch uw partner besneden zijn. Ook dit werd hierboven niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij vangen hun betoog aan met een algemene theoretische uiteenzetting over de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stellen zij dat het CGVS steeds de meest nadelige interpretatie weerhield en daardoor appreciatiefouten beging.

Verzoekende partijen betogen dat verzoeker van oordeel was dat er in Duitsland geen werkelijke asielpcedure was aangezien er geen echt gehoor werd afgenomen en hij reeds voor de procedure afliep naar België kwam. Hij meende dat hij een nieuwe start kon nemen en afstand kon nemen van zijn moeilijke verleden in Kenia. Daarom verklaarde hij Soedanees te zijn. Het CGVS mag hieruit niet afleiden dat hij van oordeel was dat zijn werkelijke nationaliteit problematisch was om asiel aan te vragen.

Verzoeker is sinds zijn aankomst in Duitsland in 2005 nooit meer teruggekeerd naar Kenia. De bewering dat hij wel is teruggekeerd, is dus incorrect. Hij kwam indertijd naar Duitsland met het Youth Forum om de Paus te bezoeken. Omwille van zijn vrees als voormalig Mungiki-lid, keerde hij niet meer terug.

Verzoekende partijen betogen dat het niet aan verzoekster verweten kan worden dat zij nog een wanhoopspoging ondernam om te weten of haar moeder al dan niet nog in leven was. De situatie waarin deze mogelijk werd vermoord was een chaos en zij had nooit absolute zekerheid over de vraag of haar moeder werd gedood.

Het was echter niet evident om contact te zoeken met haar moeder omdat verzoekster de entourage van haar moeder, de Mungiki, vreesde. Verzoekster gaf haar nummer mee aan een Keniaanse kennis in de hoop om zekerheid te verkrijgen. Zij was verbaasd dat haar nummer, dat zij in vertrouwen gaf, werd verspreid. Aanvankelijk wist verzoekster noch verzoeker hoe de verzenders van de dreigementen per sms het nummer konden verkrijgen.

De vier sms-berichten zijn bedreigend en werden duidelijk vanuit Kenia verstuurd. Derhalve is het uitermate aannemelijk dat deze werden verzonden door de Mungiki. In het attest van aangifte worden slechts twee dreigberichten vermeld. Dit werd foutief genoteerd. Verzoekster verklaarde bij de aangifte dat er vier berichten werden verzonden. De politie ging er echter slechts twee na. Dit blijkt ook uit de vaststelling van het uur van de feiten. Verzoekster kreeg niet de gelegenheid om dit verder duidelijk te maken aan de politie. Verzoekster benadrukt dat zij reeds werd bedreigd en wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De redenering van het CGVS over de sms-berichten is louter hypothetisch. Het CGVS miskent daardoor de bewijzen die voorliggen, de verklaringen van verzoekende partijen en de bepalingen van de wet.

Verzoekende partijen wijzen op de neergelegde medische attesten. Verzoekster en haar dochter zijn nog niet besneden. Dit maakt des te meer duidelijk dat zij zullen worden onderworpen aan een vrouwenbesnijdenis. Dat verzoekster nog niet werd besneden is te danken aan haar moeder. Deze moest haar strijd uiteindelijk bekopen met de dood.

Er kan aan verzoekster niet worden verweten dat zij geen beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing in het kader van haar tweede asielaanvraag. Het voeren van zulke procedures is afhankelijk van allerlei factoren en dit betekent niet dat er geen vrees op vervolging bestaat.

Verzoeker heeft betrouwbare verklaringen afgelegd over zijn lidmaatschap van de Mungiki. Het is onzorgvuldig om te besluiten dat er geen risico op besnijdenis bestaat.

Verzoekster maakte tijdens haar beroepsprocedure tijdens de eerste asielaanvraag geen melding van het risico op besnijdenis van haar dochtertje omdat zij toen nog geen maand oud was. Op zulke jonge leeftijd is er nog geen directe vrees voor besnijdenis. In Kenia vinden besnijdenissen vaak plaats op een leeftijd tussen 7 en 12 jaar.

Verzoekende partijen stellen dat verzoeker betrouwbare verklaringen aflegde over zijn lidmaatschap van de Mungiki. Het CGVS geeft een negatieve interpretatie. Het is mogelijk dat er verschillende factoren

speelden om de toetreding te verklaren. Aanvankelijk zag verzoeker de Mungiki als uitweg voor zijn problemen. Hij ervoer enige groepsdruk om de stap te zetten. Later werd hij gedwongen de initiatie te doorlopen. Hij heeft hiervan nog fysieke letsels en staaft dit met foto's en tijdens het gehoor. Verzoekende partijen verwijzen andermaal naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Tevens wijzen zij op algemene informatie over de aard van de toetredingsrituelen tot de Mungiki. Na zijn overgangsritueel werd verzoeker gedwongen deel te nemen aan de Mungiki-activiteiten en werd het uiterst moeilijk om hier nog uit te stappen. Verzoekende partijen verwijzen andermaal naar algemene informatie.

Verzoekers verklaringen over het verlaten van de Mungiki waren eveneens logisch en samenhangend. Hij wilde niet langer lid zijn omwille van verschillende factoren. Zijn gezondheid, zijn verzet tegen de idealen van de Mungiki en zijn onwil om overal opdrachten uit te voeren. De opdrachten bestonden uit vechtpartijen, dreigementen, folteringen en moorden. Verzoeker verzette zich hier uitdrukkelijk tegen en ging niet over tot dergelijke gruweldaden. Het geheel van elementen noopte hem ertoe de Mungiki te verlaten. Daarbij liep en loopt hij risico voor zijn leven.

Verzoeker trachtte de Mungiki geleidelijk aan te verlaten. Daarom werd hij niet onmiddellijk gefolterd en gedood. Nu hij definitief afstand nam, bestaat dit risico wel. Verzoeker verklaarde dat hij niet wilde deelnemen aan de mensenrechtenschendingen. Impliciet erkende hij dus wel dat zulke schendingen werden begaan door de Mungiki. Dit was net één van de redenen om eruit te stappen. De Mungiki hebben echter ook tal van activiteiten die geweldloos zijn. Verzoekende partijen citeren in deze uit algemene informatie. De verklaring dat de Mungiki zich niet steeds agressief gedragen, is dus correct.

Volgens verzoekende partijen is het logisch dat verzoeker niet wist hoe zijn vader uit de Mungiki kon stappen. Hij was toen nog niet geboren. Bovendien is het niet evident om over het lidmaatschap te praten. Het CGVS meent ten onrechte de band tussen vader en zoon te kunnen voorschrijven. Zoals verzoeker verklaarde, steunde zijn vader hem niet in zijn Mungiki-lidmaatschap. Daarom is het niet verwonderlijk dat zijn vader niet betrokken was bij het proces om de Mungiki te verlaten.

Verzoekende partijen verwijten het CGVS dat geen onderzoek werd gedaan naar de Mungiki. Daarom was het onmogelijk om de ware aard van het risico op vervolging in hoofde van verzoeker te bepalen en was het op basis van zijn geloofwaardige verklaringen onmogelijk om zijn lidmaatschap te weerleggen. Verzoekende partijen citeren informatie waaruit blijkt dat de Mungiki uiterst gevaarlijk zijn. Voormalige leden lopen een groot risico en het breken van de eed resulteert in het risico op foltering en moord. Verzoeker ondervond reeds hoe wreed de Mungiki zijn bij zijn initiatie. De Keniaanse staat kan onvoldoende bescherming bieden.

Verzoeker loopt eveneens risico omdat het risico bestaat dat hij door de Keniaanse overheid nog steeds als lid van de Mungiki zou worden beschouwd.

3.1.2. Verzoekende partijen beroepen zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Verzoekster en haar dochter riskeren te worden besneden. Uit de medische attesten blijkt dat zij nog niet besneden zijn. Het risico is gelet op de leeftijd van verzoeksters dochter actueel. In Kenia vinden besnijdenissen vaak op deze leeftijd plaats. Verzoekende partijen vrezen een besnijdenis van hun dochttertje omdat haar vader deel uitmaakte van de Mungiki. Besnijdenis is bij de Mungiki alom tegenwoordig. Het CGVS onderzoekt het risico op besnijdenis bij de Mungiki niet. Nochtans tonen rapporten aan dat er binnen de Mungiki net een hoge prevalentie en een groot risico op gedwongen besnijdenis is.

Verzoekende partijen zetten zich bovendien actief in voor de strijd tegen besnijdenis. Zij zijn actief lid van GAMS en nemen deel aan vormingen, activiteiten en manifestaties. Zo ontmoetten zij onder meer X. Hun activisme wordt door het CGVS niet betwist. Aangezien zij zich verzetten tegen gebruiken die door de Mungiki worden opgelegd, lopen zij een groot risico op vervolging.

3.1.3. Verzoekende partijen beroepen zich op de schending van artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het EVRM.

Het CGVS onderzocht niet of de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend.

Verzoekster verklaarde dat haar dochter riskeert te worden besneden. Dit werd niet onderzocht.

Verzoeker verklaarde te riskeren te worden gefolterd en gedood. Het CGVS had hieraan minstens een onderzoek moeten wijden.

Verder werd er niet onderzocht of artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toepassing kon vinden. Dergelijk onderzoek zou hebben aangetoond dat er gronden zijn om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.1.4. Verzoekende partijen leggen ter staving van hun betoog benevens algemene informatie documenten en foto's neer inzake de geboorte van hun dochtertje, hun lidmaatschap van en activiteiten voor GAMS, de ontvangen sms-bedreigingen, de aangifte bij de politie, het feit dat verzoekster en haar dochter niet besneden zijn en het litteken aan verzoekers arm. Deze stukken bevinden zich reeds in de administratieve dossiers (mappen 'documenten').

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekende partijen tonen met geen enkel concreet element aan dat aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

4.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

De beweringen als zouden de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen wordt geweigerd missen in dit kader kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigeringen van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoekster stelde reeds tijdens haar eerste asielaanvraag dat zij een (gedwongen) besnijdenis vreesde en maakte in dit kader melding van de (vermoedelijke) dood van haar moeder. Bij arrest nr. 41 955 van 20 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, opgenomen in het administratief dossier, werd echter geoordeeld dat aan deze vrees in hoofde van verzoekster en de in dit kader aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partijen beroepen zich in het kader van hun onderhavige asielaanvragen op enerzijds, de vrees voor een besnijdenis voor verzoekster en haar dochter en, anderzijds, de vrees van verzoekende partijen ten aanzien van de Mungiki en de overheid omwille van het gewezen lidmaatschap van de Mungiki in hoofde van verzoeker.

Indien verzoeker werkelijk lid was van de Mungiki, deze sekte verliet en daardoor riskeerde te worden gefolterd en gedood, mocht echter worden verwacht dat hij dit zou hebben aangegeven in het kader van zijn asielaanvraag in Duitsland. Uit hetgeen terecht gesteld wordt in de bestreden beslissingen, blijkt niettemin dat verzoeker in Duitsland in 2005 asiel aanvraag onder de Soedanese nationaliteit en onder een valse identiteit. Dat verzoeker ervan uitging dat er in Duitsland geen echte asielprocedure was, kan daarbij niet worden gevolgd. Het CGVS merkt terecht op dat hij in Duitsland wel degelijk asiel aanvraag. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt bovendien dat hij wist dat hij in Duitsland naar aanleiding van zijn rapportering bij de (Duitse) Dienst Vreemdelingenzaken later nog geïnterviewd zou worden (administratief dossier verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.11). Dat hij wou breken met zijn verleden kan verzoekers handelswijze evenmin verklaren.

Vooreerst gaf hij dit eerder niet als reden voor zijn leugenachtige verklaringen in Duitsland. Eerder beweerde hij namelijk dat hij aldaar bewust loog om zichzelf te beschermen bij een terugkeer en om zijn achtergrond te verbergen (*ibid.*). Hoe dan ook vormt dit geen afdoende verklaring. Indien verzoeker werkelijk lid was van de Mungiki, riskeerde te worden gefolterd en gedood ingeval zijn uittreding uit

deze sekte en daardoor internationale bescherming behoefde, mocht namelijk worden verwacht dat hij hierover in Europa van meet af aan de waarheid zou hebben verteld.

Minstens mocht van hem worden verwacht dat hij, nadat hij Duitsland vroegtijdig verliet en zijn eerste asielaanvraag in België afgewezen zag in 2008, eerder de nodige stappen zou hebben gezet om alsnog de waarheid te vertellen en internationale bescherming te bekomen. Dat verzoeker in België slechts in 2016 opnieuw een asielaanvraag indiende, maakt aldus dat zijn voorgehouden lidmaatschap en vrees ten aanzien van de Mungiki bezwaarlijk ernstig genomen kunnen worden.

Dit geldt nog des te meer nu uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeker ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag herhaald en frappant leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn (voormalige) band met de Mungiki. Hij beweerde namelijk dat hij slechts in 2008 en op aanraden van zijn vader zou hebben besloten om zich te onttrekken aan de Mungiki, gaf aan dat hij tot 2008 in Nairobi woonde en stelde dat hij begin mei 2008 naar Europa zou zijn gekomen. Uit zijn uiteindelijke verklaringen bij het CGVS bleek echter dat hij sedert hij in 2005 in Duitsland aankwam in Europa is gebleven en niet meer is teruggekeerd naar Kenia.

Omtrent de reden waarom verzoeker de Mungiki zou hebben verlaten, wordt door het CGVS daarenboven met recht gemotiveerd:

“Ook over de reden waarom u de sekte wou verlaten zijn uw verklaringen niet consistent. Voor de DVZ verklaarde u dat u niet meer achter de idealen stond (zie verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u de sekte wou verlaten omdat u jobs moest doen in regio's waar u niet heen wou en omwille van uw gezondheid (zie gehoor CGVS, p. 8).”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontcrachten. Het *post factum* combineren van de voormelde verklaringen doet geenszins afbreuk aan de vastgestelde inconsistentie tussen deze verklaringen. Redelijkerwijze mocht worden verwacht dat verzoeker van meet af aan en op consistente wijze zou aangeven waarom hij de Mungiki precies verliet.

Verder wordt inzake verzoekers vermeende lidmaatschap van en uittreden uit de Mungiki met recht gemotiveerd:

“Verder kan nog worden opgemerkt dat u voor het CGVS verklaarde dat uw vader eveneens lid is geweest van de Mungiki, weliswaar lang geleden. U bent er echter niet van op de hoogte hoe uw vader, die u trouwens afraadde de Mungiki te vervoegen, erin geslaagd is uit de sekte te stappen (zie gehoor CGVS, p. 5, 9). U verklaart nochtans nog steeds contact te hebben met uw vader die zich in Kenya bevindt (zie gehoor CGVS, p. 7). Dat uw vader de sekte reeds geruime tijd geleden verliet is geen verschoningsgrond voor uw onwetendheid. Immers, indien u werkelijk wou ontsnappen aan de Mungiki mocht van u verwacht worden dat u uw vader, die trouwens een 'elder' en dus raadgever is in uw gemeenschap, hierover zou aanspreken en dat hij u hiermee zou willen helpen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Aangezien verzoekers vader zelf ooit zou zijn uitgetreden uit de Mungiki, tegen verzoekers lidmaatschap van de Mungiki gekant was en verzoeker aanraadde om de Mungiki te verlaten, kon wel degelijk worden verwacht dat verzoeker zijn vader zou hebben aangesproken en om hulp zou hebben gevraagd indien hij werkelijk lid was en de sekte wilde verlaten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde lidmaatschap van en uittreden uit de Mungiki. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vrees die hieruit in zijn hoofde zou zijn voortgevloeid en is het verwijt dat verder onderzoek gevoerd had moeten worden naar (de praktijken van) de Mungiki niet dienstig.

Aangezien verzoekende partijen de vrees voor een besnijdenis van (verzoekster en) hun dochter uitdrukkelijk linken aan het vermeende voormalige lidmaatschap van de Mungiki van verzoeker, kan derhalve evenmin geloof worden gehecht aan deze vrees voor besnijdenis.

Dit geldt nog des te meer nu verzoekster van deze beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochtertje tijdens haar eerste asielprocedure geen melding maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze wordt in de bestreden beslissingen met recht gesteld:

“Er kan bovendien worden opgemerkt dat uw dochter reeds geboren was en u dus reeds een relatie had met X op het moment dat uw beroepsschrift tegen de beslissing van uw eerste asielaanvraag werd opgesteld (dd. 22/12/2009). Nergens in dat beroepsschrift wordt echter melding gemaakt van het problematische karakter van uw relatie met X bij een eventuele terugkeer naar Kenya. Dat u toen niet dacht aan mogelijke gevolgen tast verder de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen aan.”

Indien verzoekster werkelijk vreesde dat haar dochter (in de toekomst) zou worden besneden, kon – ook indien deze besnijdenis slechts zou plaatsvinden op latere leeftijd – wel degelijk worden verwacht dat zij dit reeds zou hebben aangevoerd in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Eveneens mocht worden verwacht dat verzoekster in 2010 de weigeringsbeslissing in het kader van haar tweede asielaanvraag zou hebben aangevochten indien zij werkelijk een oprechte vrees had dat haar dochtertje zou worden besneden. Zij had ingevolge haar eerder asielaanvraag namelijk duidelijk kennis van de asielpcedure.

Minstens kon worden verwacht dat één der of beide verzoekende partijen, nadat hun eerdere asielaanvragen werden afgewezen, eerder de nodige stappen zou hebben gezet om bescherming voor hun dochtertje te verkrijgen indien zij werkelijk vreesden dat zij in de toekomst gedwongen zou worden besneden. Dat zij beide slechts opnieuw asiel aanvroegen in 2016, maakt aldus dat geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde vrees.

Dat hun dochtertje zou dreigen te worden besneden, is nog minder aannemelijk nu verzoekster zelf niet is besneden en, zoals reeds hoger werd opgemerkt, tijdens haar eerste asielaanvraag geen geloofwaardige vrees voor een besnijdenis aannemelijk heeft gemaakt. Verder wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht gesteld:

“Zowel u als uw partner verklaren tegen besnijdenis te zijn en jullie engageerden zich bij GAMS. U verklaart bovendien dat niemand in uw familie uw dochter wil besnijden (zie gehoor CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde uw partner tijdens haar eerste asielaanvraag dat de meisjes van jullie stam niet meer worden besneden, tenzij op het platteland (zie gehoor X dd. 18/3/2009, p. 6). Jullie zijn beiden echter afkomstig van de regio Nairobi.”

Verzoekende partijen laten deze vaststellingen ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor een gedwongen besnijdenis van het dochtertje van verzoekende partijen.

Waar verzoekende partijen nog wijzen op hun lidmaatschap van en engagement voor GAMS en in dit kader stellen de Mungiki te vrezen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat zij mede gelet op het voorgaande niet aantonen dat de Mungiki van hun lidmaatschap en engagement voor GAMS in België op de hoogte zijn. Evenmin tonen zij aan dat zij daardoor in de negatieve aandacht van de Mungiki zouden staan of zouden dreigen te komen. Voorts tonen zij niet aan dat het loutere verzet tegen besnijdenissen in hun land van herkomst in hun hoofde zou kunnen leiden tot vervolging. Daarenboven preciseren zij geheel niet waar, wanneer of in welke omstandigheden zij ingevolge hiervan *in concreto* zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Derhalve tonen zij niet aan dat zij ingevolge hun activiteiten in België iets te vrezen zouden hebben bij een terugkeer naar Kenia.

De bij het verzoekschrift gevoegde en in de administratieve dossiers opgenomen documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

De informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Zulke informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier in gebreke.

De documenten inzake de geboorte van hun dochtertje bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Het lidmaatschap van en het engagement voor GAMS van verzoekende partijen wordt niet betwist.

Ten aanzien van de dreigberichten per sms dient te worden opgemerkt dat de precieze herkomst en afzender van deze berichten niet kunnen worden nagegaan. Bovendien kunnen deze berichten gesolliciteerd zijn en zijn opgesteld op vraag van verzoekende partijen en met het oog op het gebruik ervan tijdens hun asielpcedure. De werkelijke intentie van de afzender van deze berichten kan bijgevolg niet worden achterhaald.

Uit de aangifte bij de politie kan, nog daargelaten dat het aantal berichten dat hierin vermeld wordt niet overeenstemt met de gezegden van verzoekende partijen, hoogstens worden afgeleid dat verzoekende partijen bij de politie melding zijn gaan maken van de voormelde sms-berichten. Deze vaststelling doet geenszins afbreuk aan het voorgaande.

Uit de medische attesten blijkt dat verzoekster en haar dochter niet zijn besneden. Dit wordt echter niet betwist en kan, in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, geenszins volstaan om een risico op een besnijdenis aan te tonen.

Dat verzoeker een litteken vertoont aan de arm, wordt evenmin betwist. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende Mungiki-lidmaatschap, kan echter niet worden aangenomen dat hij dit litteken opliep op het ogenblik en in de omstandigheden zoals door hem geschetst.

De brief van een advocaat kan omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

De brief van verzoeker bevat slechts een overzicht van de aangevoerde asielmotieven en is blijkens het voorgaande doorspekt van leugenachtige verklaringen (onder meer omtrent verzoekers verblijf in Europa).

De identiteitskaart van verzoekster bevat geen gegevens die aan de voormelde vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen voorts geheel niet aan en uit de informatie in het dossier kan evenmin worden afgeleid dat de situatie in hun land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hen te worden ontzegd.

4.8. Verzoekende partijen tonen mede gelet op het voorgaande niet aan dat zij vroeger reeds zijn vervolgd of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Bijgevolg kunnen zij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 196 533 / IV en RvV 196 532 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS